

Вилхелм Хауф

Керванът

Веднъж един керван пътувал през пустинята. Из необятната равнина, където взорът съзирал само пясъци и небе, отдалеч се носел звънът на камилски и конски хлопки.

Най-напред гъст облак прах издавал приближаването на кервана, а когато през него преминавал ветрец, проблясвали лъскави оръжия и пищни одежди. Такъв се сторил керванът на мъжа, който го приближавал отстрани. Той яздел хубав арабски кон, оседлан с покривало на тигрови шарки; водел го с тъмночервени юзди със сребърни звънчета, а на главата на коня се веели красиви пера. Ездачът бил личен, а облеклото му подходило на разкошния кон – алено сетре и шалвари, на главата бял тюрбан, богато извезан със златна сърма, а от едната му страна висял ятаган с богато украсена дръжка. Тюрбанът му, който бил смъкнат ниско над лицето и черните очи, които святкали изпод гъстите вежди, дългите мустаци, които висели под извития нос, му придавали див, дързък вид.

Щом наближил на петдесетина крачки от кервана, ездачът пришпорил коня си и за няколко мига настигнал водачите му. Било толкова необичайно самотен ездач да язди сред пустинята, че стражите, опасявайки се от нападение, извадили копията.

– Какво правите?! – викнал им ездачът, като видял, че го посрещат така враждебно. – Да не мислите че сам човек ще тръгне да напада кервана ви?

Засрамени стражите отново размахали копията, но водачът им се насочил към чужденеца и попитал за намеренията му.

– Чий е керванът? – попитал чужденецът.

– Той не е само на един човек, а на няколко търговци, които се прибират от Мека в родния си град, а ние ги съпровождаме през пустинята, защото се случва всякаква пасмина да притеснява пътниците.

– Тогава ме заведи при търговците – пожелал чужденецът.

– Сега не може, защото не бива да спираме, а търговците са на най-малко четвърт час оттук, но ако яздите с мен, докато спрем за обедна почивка, желанието ви ще бъде изпълнено.

Чужденецът не отвърнал нищо, извадил дългото си наргиле, закрепено отстрани на седлото му, и като яздел редом с водача, започнал здраво да дърпа от него. Водачът на стражата не знаел какво да прави с чужденеца, не се осмелявал да попита за името му и колкото и да се старал да завърже разговор с него, на различните му опити: „Пушите хубав тютюн“ или „Враният ат си го бива, бърз ход има“, му се отвръщало

кратко: „Да, да!“ Най-после стигнали до мястото, на което щели да почиват до пладне. Водачът поставил хората си на стража и се спрял да почака с чужденеца пристигането на кервана. Трийсет камили с тежък товар минали покрай тях, придружени от въоръжени мъже. След тях на хубави коне се задали петимата търговци, на които бил керванът. Повечето били мъже в напреднала възраст, сериозни и с положение, както се виждало. Само един изглеждал по-млад от другите, както и по-весел и жив. Колоната завършвала с цяла сюроя от камили и товарни коне.

Разпънали шатри, а камилите и конете завързали наоколо. В средата дигнали голяма шатра от син свилен плат. Натам повел водачът на стражата чужденеца. Като отметнали завесата и влезли вътре, двамата заварили петимата търговци седнали на извезан със сърма миндерлък, а черни роби им поднасяли гозби и напитки.

– Кого ни водиш? – подвикнал младият търговец на водача, но преди още той да успее да отговори, чужденецът заразправял:

– Името ми е Селим Барух и съм от Багдад. На път за Мека ме нападнаха разбойници и преди три дни успях тайно да се спася от пленничество. Великият пророк ми помогна да чуя хлопките на кервана ви и така се озовах при вас. Позволете ми да пътувам във вашата компания. Няма да дарите закрилата си на недостоен човек, а пристигнем ли в Багдад, щедро ще се отплатя за добрината ви, защото аз съм племенник на великия везир.

Тогава най-възрастният от търговците рекъл:

– Селим Барух, добре дошъл под сянката ни! За нас е радост да ти помогнем! Но първо седни, яж и пий заедно с нас!

Селим Барух седнал при търговците, ял и пил с тях. След като се нахранили, робите вдигнали съдовете и донесли дълги наргилета и турски шербет.

Търговците седели дълго време мълчаливо, пушели и гледали как синкавите кълбенца на дима се извиват и източват и как накрая изчезват във въздуха. Най-сетне мълчанието било нарушено от младия търговец:

– Било на кон или на маса, така ни минава времето вече трети ден – заговорил той. – Тежи ми страшна скука, защото съм навикнал след ядене да се любувам на танцьори или да слушам музика. Не знаете ли нещо, приятели, което може да ни разсее?

Четиримата по-стари търговци продължили да пушат, но се виждало, че сериозно са се замислили. Чужденецът обаче казал:

– Ако ми позволите, ще ви предложа нещо. Мисля си, че на всяко място за отдых някой от нас може да разказва на другите по някоя

история. Така времето ни ще минава неусетно.

– Селим Барух, думите ти са прави – рекъл Ахмет, най-старият измежду търговците. – Да приемем предложението му!

– Радвам се, че ви допада – отвърнал Селим, – но за да се убедите, че си заслужава, искам аз да сложа началото.

Петимата търговци се сместили доволни и направили място на чужденеца в средата. Робите отново налели високите чаши, напълнили наргилетата на господарите си с пресен тютюн и донесли тлеещ въглен за разпалване. А Селим си освежил устата с хубава глътка шербет, погладил мустаците си и започнал:

– Чуйте историята за халифа Щърк...

КРАЙ

Wilhelm Hauff
Die Karawane, 1826

Сканиране, разпознаване и редакция: NomaD, 2006
Издание: Вилхелм Хауф. Приказки. Издателство „Труд“, 2006

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11162>]